

ESPAI D'OPINIONS**Nº117**
Gener 2012**Miquel Rosselló****President de l'Ateneu Pere
Mascaró****ELS AJUNTAMENTS:**
ELS PARENTS POBRES DE LA DEMOCRÀCIA

El Govern ha comunicat als Batlles i Batllesses, a través de la Direcció General de la Funció Pública, que els Ajuntaments no cobraran del Fons de Cooperació i si volen contar amb aquests diners, que són seus, hauran de realitzar un "confirming" i fer-se càrrec dels interessos. Un altre cop plou damunt banyat. La crisi colpeja més als més pobres i amb les institucions passa el mateix.

Malauradament els problemes financers del Ajuntaments no vénen de la crisi. Un just finançament per a les institucions democràtiques més properes als ciutadans és la gran assignatura pendent de la nostra democràcia.

Si els Ajuntament pateixen d'ençà dècades un pobre finançament, la situació s'agreuja a mesura que passen els anys per què aquests es veuen obligats a assumir despeses que no són de la seva competència però que formen part de les exigències dels ciutadans i ciutadanes del seu municipi.

Un estudi realitzat pel Departament de Cooperació Local del Consell de Mallorca, a la passada legislatura, xifrava aquesta quantitat en un 28% del seus respectius pressuposts i en el cas dels Ajuntaments de menys de 5.000 habitants se disparava fins un insuportable 50%.

És clar que amb la filosofia avui dominant, és a dir que les institucions han de gastar allò que tenen, la solució és molt senzilla. Que no se pot pagar l'escoleta, doncs se tanca. Que hi ha un accident de circulació devora el poble però a una carretera que no depèn de l'Ajuntament, doncs que no assisteixi la policia local. Que hi ha goteres a l'escola i la Conselleria no les arregla, doncs que es banyin els al·lots i així fins l'infinit.

Els que partim d'una filosofia diferent pensem que allò que han de fer els governats en primer lloc és definir les necessitats dels ciutadans i les ciutadanes i després estudiar d'on treure els doblers necessaris per fer-hi front.

I segons la meua modesta opinió els doblers necessaris han de sortir de l'Estat. No poden sortir ni dels Consells ni del Govern de les Illes.

Per cert, això ho accepta tothom, el problema és que mai ningú posa fil a l'agulla. EL principi de la passada legislatura, el Govern de Zapatero va iniciar la negociació per un nou model de finançament autonòmic i a petició de la FEMP es comprometé a debatre paral·lelament el finançament municipal. Aquesta fou una de les primeres promeses no complides del Govern Zapatero. S'argumentà que per definir un nou model de finançament municipal calia delimitar clarament les competències dels Ajuntaments i és cert. Per això es posaren a redactar un nou projecte de llei de règim local i el Ministeri corresponent el tenia pactat amb la FEMP pràcticament des del 2009. No cal dir que cada any s'anunciava des del Govern Central que aquest seria definitivament el del nou model de finançament local.

El Govern del Sr. Zapatero se n'ha anat sense fer els deures, que tampoc feren anteriors governs. I ara què?. Qui s'atreveix a parlar de més finançament per una institució pública, sigui la que sigui? Ara l'ortodòxia econòmica imperant se concentra amb una paraula màgica. RETALLAR.

Com que em considero prou heterodoxe continuo pensant que els Ajuntaments han de mantenir les competències que ara exerceixen i per tant han de 'incrementar substancialment el seu finançament. Continuo essent un defensor del principi de subsidiarietat i en conseqüència amb aquest principi, és clar que hi ha que eliminar les duplicitats entre institucions però començant d'abaix a dalt, mai al inrevés.

També estic convençut que el "centralisme" d'una força política no s'ha de mesurar solament per la seva concepció de l'Estat envers dels pobles que el componen sinó també i molt especialment cap als municipis. Cada dia em reafirmo més en la defensa d'un model federal que contempli els Ajuntaments, les comunitats autònomes, els estats i la Unió Europea i si alguna d'aquestes institucions és més prescindible, apostaria pels actuals estats.